

Kati Liimatta

Kati Liimatta

Täysi talo

SAGA Egmont

Täysi talo

Copyright © 2025 Kati Liimatta and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727248035

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

Soinnulle ja Salmelle – kiitos tarinasta.

noin 8 kk aikaisemmin

Talo oli juuri niin kauhea kuin Veera oli arvellut.

Hän seiso i hetken vain katselemassa eteistä, jonka seiniä peitivät molemmin puolin erikokoiset pahvilaatikot, niin että tapon kukkaköynnökset miltei hävisivät näkyvistä. Sieltä täältä tavarakasojen takaa niiden apean vihreät, kiemuraiset kärhöt kurottelivat esiin kuin auringonvaloa etsien. Laatikot muodostivat kapean käytävän, jota pitkin saattoi kävellä olohuoneeseen. Siellä väylä teki mutkan sohvapöydän ympäri ja jatkoi hoipertelevaa matkaansa makuuhuoneeseen. Keittiöön ei ollut reittiä auki ollenkaan: sinne päästäkseen oli ilmeisesti joko kiivettävä huojuvan tavaratornin yli tai ryömittävä ovensuuhun päällekkäin kasattujen tuolien alitse. Talon haju oli ummehtunut ja tunkeileva, ja Veera arvasi, että se imeytyi parhaillaan vääjäämättömästi hänen villapaitansa neulosten väliin. Putkikassin kahva painoi hänen sormiaan, ja Veera antoi sen jysähtää lattialle, sitten hän pudotti reppunsa sen päälle. Hänen koko ruumiinsa tuntui väsyneeltä,

kuolleelta painolta, joka ei tahtonut enää kuljettaa hermoston sähköisiä viestejä, ei vastata hänen määräyksiinsä.

Veera pakotti jalkansa astumaan hänen omien kassiansa yli, vaeli pahvilaatikoiden ja rojukasojen ohitse makuuhuoneeseen ja heitteli kaksin käsin parisänkyä peittävän roinan lattialle.

Paperit levisivät kansioista lattialle viuhkaksi.

Naarmuiset muovikipot kolisivat parkettia vasten.

Kulunut pehmonalle valahti hiljaisesti nurkkaan, selkä Vee-
raan päin.

Sitten hän sammutti valot välttyäkseen näkemästä sotkua ja kähertyi painavien, muhkuraisten peittojen alle. Ne tuoksuivat hieman maalta ja mullalta, ja Veera sulki silmänsä ja kuvitteli olevansa jossakin syvällä tavoittamattomissa, missä vesi kaiversi hitaasti reittiään kiven läpi, luolassa, jonka mutkissa eli hiljaisia ja valolta piilottelevia otuksia.

Veeran elämän kauhein päivä oli melkein ohi, mutta hän arveli, etteivät tulevat päivät tässä talossa osoittautuisi juurikaan paremmiksi.

Toisaalla...

Päivä oli ollut Mallan elämän paras. Tai ehkä toiseksi paras. Aina-kin kärkikymmenikössä. Nyt hänen piti vain löytää Alex ja kaikki olisi täydellistä.

Rantabaarista soiva musiikki kantautui pitkin vaaleaa hiekkaa, jysähti lahtea ympäröiviin vuoriin ja jymähteli niistä kaikuna takaisin. Mallasta tuntui kuin hän olisi leijaillut viisi senttiä maan pinnan yläpuolella. Hän oli kevyt, kaunis ja täysi. Drinkki Mallan kädessä oli keltaista ja paksua. Hän kohotti korkeajalkaisen lasin huulilleen ja kaatoi pohjat suuhunsa. Monesko se oli ollut? Malla oli seonnut laskuissa. Mitä se oli ollut? Hän ei ollut varma. Hän pyöritteli makua suussaan ja muisteli aiemmin juomiaan drinkkejä:

Mansikkadaiquiri oli maistunut mansikalta. Mangodrinkki oli maistunut mangolta.

Long Island Iced Tea oli maistunut... no, ei ainakaan teeltä.

Jokainen juoma oli ollut hyvää, yhtä makeaa kuin ilma ja vapaus, joita Malla hengitti.

– Wuhuu! Sonja kirkui hänen vieressään ja kiskoi paitansa pois paljastaen sen alla olevat punaiset bikinit. – Minä haluan kiivetä tuonne, hän sanoi ja osoitti kaksimetristä, sileää pylvästä niiden hiekkasten lastulevyjen reunalla, jotka toimivat tanssilattiana. Joku liukui juuri alas pylvään huipulta.

– Älä viitsi, Malla sanoi, ja häntä alkoi naurattaa. Kaikki nauratti. Kaikki oli ihanaa. – Se on ihan hiton korkea.

– Ihan sama, Sonja huusi. Kun Malla haki häntä katseellaan, hän oli jo tanssahdellut tiehensä. Aika tuntui kulkevan eteenpäin pysäytyskuvina. Missä Alex oli? Häntä Malla oli tullut etsimään. Mutta sitten he olivat alkaneet juoda drinkkejä, ja rannalla oli niin paljon ihmisiä... Malla pujotteli hikisten ruumiiden välistä päästäkseen kauemmas äänekkäästä ja ruuhkaisesta tanssilattia, jonka reunalla he olivat Sonjan kanssa seiseeet.

– Alex? Malla huusi, kun väentungos alkoi vähentyä, mutta korkeista kaiuttimista pauhaava musiikki ja ihmisistä lähtevä melu peittivät hänen äänensä alleen. Ehkä hänen kannattaisi mennä vieläkin kauemmas, vesirajaan? Sieltä mies oli eilen löytynyt. He olivat katselleet meren bioluminesenssia, sen sinistä ja vihreää salamointia leppeiden aaltojen alla. Hän kompuroi vielä kauemmas hytkyvistä ihmisjoukosta ja mätkähti istumaan kostealle hiekalle. Alexia ei näkynyt missään.

– Moi, miksi istut täällä ihan yksin? ystävällinen ääni kysyi englanniksi, ja joku laskeutui alas hänen viereensä. – Onko kaikki hyvin?

– On. En minä ole yksin, Malla sanoi hiekalle asettuneelle miehelle. Se ei ollut Alex. Hänen rinnallaan oli joku aivan toinen pitkä, ruskettunut mies vihreässä paidassa ja pellavasortseissa. – Ei, kun olen sittenkin, Malla korjasi ja käänsi päätään etsiäkseen Sonjaa. – Kaverini on tuolla pylvään päässä, hän sanoi ja alkoi

nauraa. – Hän onnistui kiipeämään tuonne hemmetin pylvään päähän.

– Minä olen Mark, mies kertoi ja hymyili. Hän oli hirmuisen söpö: pitkät ripset siristyneiden silmien ympärillä ja leveä suu, ja Mallan hämmästykseksi hieman keikkuva maailma tarkentui miehen ympärillä, kuin katkeileva netti olisi saanut paremman signaalin. – Kiva tavata.

– Joo on, Malla vastasi. – Tosi, tosi kiva tavata.

1. luku

Äiti soitti taas. Se oli jo kuudes kerta tänään. Veera tarkisti, että tietokoneen mikrofoni oli poissa päältä ja nappasi kiukkuisesti puhelimen käteensä.

– Et sinä voi soitella minulle kesken työpäivän, hän sanoi ja antoi turhautumisen kuulua äänestään, oikein korosti sitä. – Minulla on hommat kesken, hän väitti, vaikka se ei ollut totta. Veera oli töissä suuressa vakuutusyhtiössä, ja suurin osa hänen ajastaan kului kokouksissa, joissa puhuttiin samoista asioista kuin edellisellä viikolla ja sitä edellisellä. Työn ainoa hyvä puoli oli lähes rajoittamaton etätyömahdollisuus, jota Veera hyödynsi häikäilemättömästi.

– Joo joo, äiti sanoi häiriintymättä. Äidin mielestä muiden asiat eivät olleet koskaan yhtä tärkeitä kuin hänen omansa. – Nyt oli pakko. Muistatko Kirsin, sen naapurini, joka muutti sittemmin pienempään asuntoon?

Äiti asui alppiruuksupensaiden ympäröimässä rivitalokolmiossa muutaman kilometrin päässä talosta, jossa Veera nyt eli,

ja vaikka hänen naapurinsa vaihtuivat usein, äiti pysyi. Veera ei muistanut ketään Kirsiä, hän ei muistanut yhtäkään äidin naapureista.

Äiti ei kuitenkaan odottanut vastausta vaan jatkoi:

– Hänen tyttänsä on palannut takaisin Aasiasta ja tarvitsee majapaikan, koska Kirsin nykyiseen asuntoon on tulossa putkiremontti. Minä sanoin, että sinulla on iso omakotitalo ihan yksinäsi ja...

– Äiti! Veera keskeytti. Järkytys tuntui kuumalta vanteelta hänen otsallaan. – Et sinä voi majoittaa tänne muita ihmisiä kysymättä minulta ensin!

Hän kurottautui avaamaan makuuhuoneensa ikkunan tuulettaakseen aivojaan ja työnsi päänsä ulos kapeasta raosta. Aurin-gossa lämpenevän mullan tuoksuinen piha kaikui räkättirastaiden säkätyksestä. Naapurin omenapuut röyhistelivät kukkasillaan tien toisella puolella, ja sinililjat värisivät hilpeinä auringonpaisteessa. Veera vetäytyi takaisin sisään, sulki ikkunan ja veti sinisen verhon sen eteen. Hän ei jaksanut katsella sellaista pirteyttä.

– Minähän kysyn tässä koko ajan, äiti sanoi. – Sopiiko että se tyttö tulee sinne huomenna iltapäivällä?

– Ei todellakaan sovi!

– Veera hei, nyt äidin äänestä nousi pinnalle lievä ärtymys, – siellä on viisi huonetta.

– Joista vain yhtä voi käyttää. Muut ovat edelleen täynnä tavaraa.

– Siinä näet, äiti vastasi heti. – Sinä tarvitset apua sinne. Yksin sinä et saa sitä tavarakuormaa ikinä sortattua.

Epäily kierähti ympäri Veeran sisuksissa alkavan vatsataudin lailla.

– Sinä olet antanut sille ihmiselle jo avaimen, etkö olekin?

– Suhtaudu tähän positiivisesti, äiti käski iloisesti. – Kämppekaveri voi piristää sinua.

– Minun pitää nyt jatkaa töitä, Veera ilmoitti, lopetti puhelun, ja alkoi naputtaa koneensa näppäimistöä niin, että terävä naputus täytti huoneen. Hän muisti tahtomattaan, kuinka yläkoulun opettaja oli sanonut, ettei tietokonetta saanut hakata kuin kirjoituskonetta, ja painoi muutamaa näppäintä erityisen kovaa ihan tahallaan.

Lopulta hän ei kuitenkaan voinut jäädä paikoilleen istumaan vaan nousi ja marssi ärtyneenä kapeaa, pahvilaatikkojen ja muun romun reunustamaa käytävää pitkin keittiöön. Hän nappasi pöydältä omenan ja haukkasi sitä saaden kuoren rasahtamaan. Tiskipöytään nojatessaan ja omenaa pureskellessaan hän mulkoili tavarakasaa, joka peitti edelleen puolet keittiön harmaantuneesta muovilattiasta. Ehkä ei olisi pelkästään huono asia, jos taloon muuttaisi apukäsiä, Veera myönsi itselleen pitkin hampain. Tavaraa oli edelleen uskomattoman paljon. Sitä oli niin paljon, että joskus Veera lamaantui ja tunsu kuinka laatikot ja romukasat veivät hapen huoneesta ja painoivat hänet vasten seinää. Nykyään Veera yritti olla katsomatta tavaroihin päin. Useimmiten hän pysyi kulkemaan niiden ohi lähes näkemättä niitä, kuulematta niiden pölyistä hengitystä, mutta oli myös päiviä, jolloin kasat ja tavaratornit tuntuivat vaanivan häntä ja yrittävän tahallaan kamppata tai kaatua hänen päälleen.

Joskus Veeran oli vaikeaa muistaa, että ennen hän oli ollut ihminen, joka sai hommat hoitumaan. Yleensä kesken jäänyt asia oli ollut hänelle sama kuin häiritsevä asia, ja hän viimeisteli ja hioi ja *vei sen maaliin*. Mutta tämä talo... se imi hänestä energiaa, se vei häneltä kaiken tarmon, niin että Veerasta tuntui ylitsepääsemättömän vaikealta alkaa avata ainuttakaan pahvilaatikkoa. Talo

sai hänet väsymään, henkisesti ja ruumiillisesti, ja hän päätyi kuljeskelemaan siellä ympäriinsä eksyneenä ja vihaisena.

Hän jättäisi sotkun uudelle alivuokralaiselle, Veera päätti ja heitti omenankaran roskikseen. Hoitakoon sen kaiken, aloittakoon raivaamalla yhden makuuhuoneista. Hän jatkaisi töitä.

Taksi ajoi pihaan seuraavana päivänä kolmelta. Veera tarkkaili sitä työpöytänsä viereisestä ikkunasta, verhojen takaa. Hänellä oli ollut koko päivän kireän hermostunut olo ja vaikeuksia keskittyä sopimusehtojen lukemiseen. Hän oli ilmoittanut lopettavansa työnsä aikaisin. Hän syytti siitä täysin uutta, taloon muuttavaa asukasta, joka vaikeutti hänen elämäänsä, vaikka ei ollut vielä edes saapunut. Kun tämä lopulta nousi autosta, Veeran silmät laajenivat. Naisella oli kiiltävät ruskeat hiukset, pitkä hulmuava mekko ja farkkutakki, ja...

Hän oli hyvin näyttävästi raskaana.

Naisen maha pullistui mekon alta pystynä ja täytenä, kuin siellä olisi piilossa kokonaan uusi, asutusta odottava planeetta.

Taksikuski kantoi naisen rinkan ovelle, ja tämä vaappui perässä iloisesti rupatellen. Veera tajusi, että hänen olisi pakko mennä auttamaan. Rinkka näytti painavalta. Veera oli siinä käsityksessä, etteivät ihan todella raskaana olevat naiset saisi rasittaa itseään. Hän juoksi eteiseen ja avasi oven juuri, kun nainen oli työntämässä avaintaan lukkoon.

– Ai moi, tämä hihkaisi. – Sinä olet varmaan Veera!

– Niin olen, Veera sanoi ja huiskutti taksikuskille kiitoksen ennen kuin tarttui rinkkaa olkahihnasta. Se oli täsmälleen yhtä vaikea kannettava kuin Veera oli arvellut. Painava ja epämääräisen muotoinen. Miksi juuri tämä hankala, pyörätön möhkäle oli

se tavaroiden kuljetusratkaisu, jota paljon matkustavat halusivat suosia?

Samaan aikaan kun Veera yritti hinata rinkkaa kynnyksen yli, uusi asukas taapersi sisemmälle taloon ja tutkaili sitä kiinnostuneena, kuin utelias pingviini.

– Täällä on aika paljon tavaraa, hän huomautti, ja Veera irvisti. Hän naamioi ilmeen ponnistukseksi kiskaisemalla rinkkaa samalla erityisen pontevasti niin että se vierähti korkean, puisen kynnyksen yli.

– Joo niin on, hän urahti sitten. – Minun isotätini oli hamstraaja.

– Mm, nainen sanoi ja kallisti päätään niin, että hänen pitkät hiuksensa valuivat olkapäälle. – Kuulostaa rankalta.

Hän piti pienen tauon, kuin ei olisi aivan varma, olisiko sopivaa jatkaa. – Minun nimeni on muuten Malla.

Veera nyökkäsi happamana.

– Kuule, sopiiko, jos kävisin vähän pitkälleni? Malla kysyi sitten ja kupersi kämmenensä vatsansa ympärille. – On ollut aika pitkä päivä, ja harjoitussupistukset ovat tosi inhottavia.

Veera räpäytti silmiään. Ja räpäytti vielä toisenkin kerran. Talossa oli tasan yksi sänky, joka ei ollut hautautunut tavaralle.

– Tietenkin, hän sanoi lopulta. Mitä muutakaan hän olisi voinut? Nainenhan oli erittäin raskaana. Hän ei ollut tiennyt, että supistuksia oli erilaisia. – Tule tännepäin.

Veera ohjasi Mallan oman sänkynsä luo ja nappasi työpöydältä kännykkänsä. Sitten hän alkoi peruuttaa ulos huoneesta, oli kompastua karvalankamattoonsa ja sai itsensä tasapainoon juuri ennen oviaukkoa.

– Lepää vaan ihan rauhassa. Minä käyn vähän ulkona.

Malla mutisi hänelle jonkin vastauksen päiväpeiton päältä, mutta Veerasta vaikutti siltä, että tämä oli jo unessa.

Äiti vastasi kolmannella soittokerralla, kun Veera oli juuri kääntynyt korttelin kulman ympäri.

– Malla tuli, Veera aloitti, ja äiti ilahtui heti.

– Niinkö? Ihanaa! Malla on niin mukava tyttö.

– Siis oletko sinä tavannut hänet? Ihan viime aikoina?

– Olen kyllä, äiti vastasi. – Hän asui Kirsin luona. Mutta Kirsillähän on siinä väliaikaisasunnossaan vain kaksi huonetta ja...

– Äiti, Veera keskeytti. – Sinä olisit voinut sanoa, että Malla on ihan viimeisillään raskaana!

– Mitä se tähän kuuluu? äiti vastasi viattomalla äänellä. – Sitä paitsi, sitä kipeämmin hän tarvitsi jonkun paikan, mihin majoittua.

– Hänen oli tarkoitus auttaa minua setvimään isotädin romuja, Veera ärisi hampaidensa välistä, – mutta eihän hän voi tehdä mitään, kun hän synnyttää ihan näillä hetkillä!

– Kyllä hän varmasti *jotenkin* voi auttaa, äiti ilmoitti huolettomasti. Äiti, joka oli kieltäytynyt astumasta isotädin asunnon kynnyksen yli siitä lähtien kun oli perinyt talon, koska ”ei kestänyt nähdä sitä sellaisena”. Täynnä romua vai ilman isotätiä? Veera ei ollut uskaltanut kysyä.

– Minä jouduin antamaan hänelle minun makuuhuoneeni!

– No, olisi sinun jo aika saada niitä muitakin huoneita valmiiksi, äiti paheksui. – Sinähän olet asunut siellä jo melkein vuoden.

Veera veti syvään henkeä. Neliöhengitystä. Neliöhengitystä nyt vähän äkkiä.

Hän oli juuri laskemassa neljään hengitystään pidättäen, kun

kuuli äidin sanovan jotain niin kamalaa, että ilma karkasi hänen keuhkoistaan kimeänä vinkaisuna.

– Minä kutsun Luukaksen sinun avuksesi.

– Äiti, ei! Veera protestoi, kun sai taas äänensä kulkemaan. – Luukaksesta on enemmän haittaa!

– Älä höpsötä, äiti sanoi. – Sinä tarvitset apua, mutta Malla ei voi auttaa. Minä ilmoitan Luukakselle nyt heti.

Milloin hän oppisi, ettei äidille kannattanut soittaa? Veera mietti, kun äiti oli lopettanut puhelun. Asiat menivät joka kerta vain pahemmiksi.

Sun EI TARVITSE tulla, hän viestitti veljelleen, mutta tekstin viereen ei ilmestynyt sinisiä hakasia. Hitto.

Veera kääntyi takaisin talolle ja nopeutti askeleitaan. Kuinka monta laatikkoa hän ehtisi purkaa ennen Luukaksen saapumista? Sillä Luukas tulisi, aivan varmasti, kun äiti pyytäisi. Luukas oli juuri sellainen.

Kyse ei ollut siitä, etteivätkö he tulleet Luukaksen kanssa toimeen. He tulivat kyllä, ihan samalla tavoin kuin öljy ja vesi. He pystyivät olemaan yhdessä mutta erottautuivat omiksi kerroksikseen, jotka koskettivat toisiaan vain pakollisen, ohuen pinnan verran. Veera ja Luukas olivat aina liikkuneet läpi elämän pitkin omia, erillisiä raiteitaan, jotka eivät ristenneet. Veeran raiteille oli sattunut liukkaita lehtiä, isoja kiviä ja lumituiskussa jäätyneitä vaihteita, kun taas Luukaksen juna huristeli eteenpäin huolettomasti ja aikataulussa. Luukas istui rennosti veturin ohjaamossa tietäen täsmälleen, minne oli menossa ja milloin sinne saapuisi.

Luukaksen elämässä kaikki oli tapahtunut aina ajallaan ja oikeassa järjestyksessä. Luukas oli Veeraa kolme vuotta vanhempi, ja Veeran muistikuvissa jokaista hänen elämänsä merkkipaalua verrattiin Luukaksen vastaaviin hetkiin, ja joka kerta Veera jäi

**Sydäntä lämmittävä feelgood-romaani poikkeuksellisesta
kimppakämpästä, yllätysvauvasta ja vastoinikäymisten
keskellä kukkivasta rakkaudesta.**

Veeran elämässä on tapahtunut pohjakosketus, ja hän on vetäytynyt nuolemaan haavojaan sukunsa vanhaan ja perusteellista siivousta kaipaavaan taloon. Veeralle tulee kuitenkin yllätyksenä, että taloon on muuttamassa myös vuokralainen – viimeisillään raskaana oleva Malla. Miten Veera ehtii selvittää elämänsä sotkut, jos nurkissa pyörii pölypallojen lisäksi uusi kämppis ja tämän äänekäs vauva?

Mallalle muutto taloon on oikea lottovoitto. Kaiken sotkun alla talo on kaunis, ja Veeraankin Malla tykästyy heti. Lisäksi talon siivouksessa auttaa Veeran veli Luukas, joka kiinnittää heti Mallan huomion. Synnytyksen jälkeen Malla joutuu kuitenkin keskittymään rakkauden sijaan vauvaan. Tunteita on tosin vaikea pitää aisoissa, kun Luukaksen vierailut tihtenevät ja taloon muuttaa vielä kolmaskin kämppis.

Kati Liimatta on esikoiskirjailija ja yläkoulun opettaja, joka haluaa kirjoittaa äitiydestä synkistelemättä.